

Тихи сусед доктор Драган Дабић, лекар алтернативне медицине, ухапшен је док је прелазио са локације А на локацију Бе. Хапшење је обављено без ризика за било чију безбедност, то јест испоставило се да овај седи дека није имао обезбеђење. Испод Драгана Дабића крио се, главом и брадом, Радован Караџић, највећа звезда хашке потере.

Готово стрипска и митска фигура, Дух који хода, Фантом српске неухватљивости, који је био толико невидљив у последњих тринаест година да му се име готово и није помињало, изненада је извучен из историјске легенде да би се поново вратио у њу. Што би рекао песник, „некада је било – сви за једнога, данас је и буквално – један за све”.

За многе Србе, његово хапшење је најтужнија вест, за све остале то је најлепши поклон који је ова влада могла да да свету. Увезани Караџић, као најкурентнији извозни производ Србије, која нема алтернативу. Али, у Србији нити има тријумфализма поводом овог капиталног улова нити има реакција беса и разочарања, ако не рачунамо неколицину чланова „Образа”, који су изашли на улице да псују полицију.

„Србија је веома озбиљна по питању своје европске будућности”, изјавио је министар спољни, па се у том контексту могу „читати” готово комеморативни изрази лица оних који су заслужни за овај највећи подвиг српске владе, како су случај окарактерисали светски политичари. Ричард Холбрук, на пример, одједном поново постаје звезда Си-Ен-Ена и честита председнику Тадићу на храбрости. То је онај исти Холбрук који је Радовану Караџићу пре тринаест година предложио да се повуче из политике, а да ће га за узврат чувати од Хага. То је онај политичар који је своједобно изјавио и да је „Милошевић архитекта мира на Балкану”.

Уздржаност наших власти поводом хапшења Радована Караџића скоро да је равна дипломатској надурености коју су показали приликом ослобађајућих пресуда Насеру Орићу и Рамушу Харадинају. Тако то бива у савременој Европи. Уздржаност се види и у недостатку икаквих реакција на изјаву Дорис Пак, европског надзорника за овај несрећни део света, да током предстојећег процеса у Хашком трибуналу очекује много лажи, али и покоју непријатну истину, што такође треба истражити. Значи, и пре суђења она зна да ће Караџић да лаже, то јест да ништа неће признати.

А признање за овај улов, како се види, примиће, колективно, држава Србија. Из изјава многих наших политичара стиче се утисак да они верују да ће сада стварно да нам крене. Да смо сада постали европски партнери за озбиљан разговор, те да имамо стварну европску будућност. Још само да ухапсите Младића. Европа је, међутим, брзометно поручила. А и Горана Хацића. Али, имиџ Србије је после овога далеко бољи, неко је приметио, мада је остало нејасно да ли се мисли на Србију са, или без Косова.

Хоће ли Радованов пут у Хаг убрзати наш пут у Европу? Наравно да хоће, под условом да се испуне још неки услови. О томе ћемо сазнати када буде било време.

А киша лије.

Мој друг банкар тачно види – народ размишља о шампонима са волуменом, о отплати кеш кредита, о летовању и цени парадајза на пијацама, о скоку цена некретнина. И то је то, то је Европа. Живот не може да чека. Велике теме више нису за мале људе. Тако, уосталом, живи сав нормалан свет.

Српска епика морала је да устукне пред могућностима транзиције и потребом да се живи боље. Више врста мајонеза у самопослугама, отплата кредита за ауто, патике за децу, могућност школовања у иностранству далеко је опипљивије од прича о „српској верзији”, кажњавању Србије, неправди и двоструким стандардима.

Пошто је хашка рука куцнула по рамену најславнијег хашког оптуженика, да ли ће благо стићи у Србију? Инвестиције, кредити, милијарде долара, како би Србија била европски лепа и срећна?

Али, земља у којој Дачић омогућује формирање владе, коју хвали Холбрук, а Караџићева авионска карта за Хаг – евентуални прилив кеша, не треба да сања спектакуларне снове. www.мирјанабм.цом

Политика

[објављено: 23/07/2008]